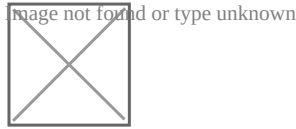

Ο Όσιος Πορφύριος χαρίζει ίαση σε ψυχές και σε σώματα (Γεώργιος Παπαζάχος, Επίκ. Καθηγητής Καρδιολογίας)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1iz5a3r>]

Ήταν τόσο απλός και γλυκός άνθρωπος, ώστε να μή κωλύεσαι να του απευθύνης οποιαδήποτε ανόητη ερώτηση. Έτσι μιά μέρα τον προκάλεσα αδιάκριτα: “Πώς ξέρεις, Γέροντα, ότι αυτό το προορατικό σου χάρισμα είναι από τον Θεό και όχι από τον Διάβολο;”. Γέλασε καλοκάγαθα και μού είπε: “Τό δοκίμασα. Είναι εκ Θεού, γιατί δεν λανθάνει. Νά σου δώσω παράδειγμα; Η νεωκόρος στην Πολυκλινική πόναγε στο δεξιό άνω γομφίο και κράταγε το δεξιό μάγουλό της. Τής είπα ότι είναι χαλασμένος ο αριστερός γομφίος. Εκείνη επέμενε, αλλά όταν γύρισε από τον οδοντίατρο μού είπε ενθουσιασμένη ότι είχα δίκαιο. Στήν ακτινογραφία η βλάβη ήταν αριστερά, αλλά αισθανόταν τον πόνο δεξιά, επειδή ήταν στο ίδιο νευροτόμιο. Άν, λοιπόν, ήταν από τον πονηρό, αυτή η προόραση θα βασιζόταν στο αίσθημα του ασθενούς και θά’ βγαινε λανθασμένη. Τού Θεού η ενέργεια δεν σφάλλει”.

Ο Γέροντας σάν γιατρός μου δεν “έβλεπε” μόνο τις σωματικές μου ασθένειες. Φρόντιζε και για τις πολλές πνευματικές ατέλειές μου. Προσπάθειά του να βρώ την ταπείνωση. Ένα απόγευμα μού τηλεφώνησε στο ιατρείο, ακριβώς μετά την υπερβολική εκδήλωση αγάπης ενός ζεύγους ασθενών μου που περιποιήθηκα. Μεταφέρω τα λόγια του: “Γιωργάκη, είμαι ο Γέροντας. Εμείς οι δυό θα πάμε μαζί στην κόλαση. Θά ακούσουμε: Άφρον, άφρον, ταύτη τή νυκτί την ψυχήν σου απαιτούσιν από σού...Τά αγαθά σου εν τή ζωή σου απήλαυσες, ά δέ ητοίμασας τίνι έσται;”. Τόν διέκοψα: “Τί απολαύσαμε, Γέροντα, σ’ αυτή τή ζωή; Τό σαράβαλο αυτοκίνητο, το άδειο βιβλιάριο ή τον ανύπαρκτο ύπνο μας;”. Απάντησε απότομα: “Τί είναι αυτά που λές; Δέ σού λέει ο κόσμος: Τί καλός γιατρός που είσαι; Μάς αγαπάς, μάς φροντίζεις, δέ μάς γδέρνεις. Καί σύ τα αποδέχεσαι, τα χάφτεις. Έ! Τόν έχασες το μισθό σου. Τό ίδιο παθαίνω και εγώ. Μού λένε πώς έχω “χαρίσματα”, πώς μπορώ να τούς ακουμπήσω και να κάνω θαύματα, πώς είμαι άγιος. Καί τα χάφτω, ο ανόητος και αδύναμος. Έ! Γι’ αυτό σού είπα ότι μαζί θα πάμε στην κόλαση!”. “Άν είναι να πάμε μαζί”, του απάντησα, “πάμε και στην κόλαση!”. Κι εκείνος έκλεισε το τηλέφωνο, λέγοντας: “Εγώ σού μιλάω σοβαρά και σύ πάντα αστειεύεσαι. Καλή μετάνοια και στους δυό μας”.

Άλλη μέρα ήμουν βαρύθυμος, σκεπτόμενος ότι έφυγαν τα περισσότερα χρόνια μου άκαρπα μέσα από άχρηστες καθημερινές λεπτομέρειες. Τηλεφώνησε ο Γέροντας και με αναπτέρωσε με δυό-τρεις φράσεις του: “Άκουσες ποτέ, γιατρέ, το “ου μή γεύσονται θανάτου”; Μπορούμε, αν θέλουμε, να αποφύγουμε την πεθαμενίλα. Αρκεί να αγαπήσουμε τον Χριστό. Καί σύ “εξ όλης της καρδιάς σου”, κύριε καρδιολόγε”

(γελάει).

Ο Γέροντας δεν ήταν μόνο γιατρός. Ήταν και κτηνίατρος. Αγαπούσε τα ζώα. Εξημέρωσε επιθετικούς παπαγάλους και τούς έμαθε την Ευχή. Εξεπλάγην όταν άκουσα μέσα στο κελλί τον παπαγάλο να επαναλαμβάνει την ευχή. “Είναι πιό πνευματικός από μένα”, είπε. “Εγώ αποκάμνω και κοιμούμαι, αλλ’ αυτός αγρυπνεί”. Τελευταία προσπαθούσε να εξημερώσει έναν αετό. Κάποιο Σαββατοκύριακο, στή βόρειο Εύβοια που ησύχαζε, συνέβη το εξής, που μού διηγήθηκε ο ίδιος: “Μιά τσομπάνισσα παρακάλεσε να διαβάσω μιά ευχή στο κοπάδι της, γιατί αρρώσταιναν τα γίδια της. Συμφώνησα και έφεραν όλο το κοπάδι κοντά στο εκκλησάκι που έμενα. Στάθηκα μπροστά στο κοπάδι, σήκωσα τα χέρια μου ψηλά και είπα διάφορες προσευχές από ψαλμικούς στίχους που αναφέρονται στην κτίση. Επικρατούσε απόλυτη σιωπή στα ζώα. Κανένα δεν κουνιόταν. Ύστερα κατέβασα τα χέρια μου και ο τράγος κινήθηκε μόνος του. Ήρθε κοντά, μού φίλησε το χέρι και υποχώρησε ήρεμα... Τά λέω σωστά Πηνελόπη;” φώναξε στην ανηψιά του, που στεκόταν πιό πέρα. “Ναί, Γέροντα. Ακριβώς έτσι έγιναν. Εγώ ήμουν εκεί”.

Κάθε φορά που πήγαινα στον π. Πορφύριο με συνέιχε φόβος μήπως αυτή είναι η τελευταία φορά που τον εξετάζω. Έτσι φρόντιζα να κάνω ψηλάφηση καρδιακής ώσεως και καρωτίδων για αρκετή ώρα, με την βεβαιότητα ότι ψηλαφώ το σώμα ενός αυριανού αγίου της Ορθοδόξου Εκκλησίας μας. Όταν έπαιρνα το χέρι μου από το προκάρδιο επανελάμβανε το “Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησε τον κόσμο σου”. Πόσα να οφείλη άραγε αυτός ο κόσμος, η γενιά μας, σ’ αυτές τις προσευχές του Γέροντα Πορφυρίου! Καί πόσα του οφείλω εγώ προσωπικά!

Φεύγοντας, έσκυβα να πάρω την ευχή του και άλλοτε μού έδινε χαστούκι (ήταν η άκρα εκδήλωση της χαράς του) ή άλλοτε έσφιγγε το κεφάλι μου στα δυό του χέρια, λέγοντας την ευχή (ήταν το δικό του ηλεκτροεγκεφαλογράφημα).

Τώρα εξηγώ γιατί ο Θεός φύτεψε μέσα μου την επιθυμία να σπουδάσω ιατρική σε μεγάλη ηλικία και να γίνω καρδιολόγος. Ήθελε να γνωρίσω και να ψηλαφήσω από κοντά τον απλό, προσηνή και χαρισματικό άγιο Γέροντα Πορφύριο Μπαϊρακτάρη.

Κάποια μέρα μού είπε: “Όταν θα φύγω θα είμαι πιό κοντά σας. Μετά θάνατον καταργούνται οι αποστάσεις”. Ελπίζω τώρα να μπαίνει ευκολότερα στα σπίτια μας και στις καρδιές μας.

*** (αναδημοσίευση από το περιοδικό “Σύναξη”)**